

følgere i Aarhus om at bygge 6 Rangerlokomotiver. Dette Firma kunde ikke slaa ind paa denne Industri, uden at det selv maatte bringe store Ofre. Man kan ikke saadan løbe til at anlægge sin Fabrik paa at bygge Lokomotiver, naar man ikke har været inde paa det før. Altsaa dette Firma maatte, for at kunde paatage sig denne Leverance, bringe meget store Ofre. Jeg har hørt udtale fra Firmaets Side, at naar det kom i Gang med det, var det dets Overbevisning, at det meget vel kunde tage Konkurrencen op med Udlandet med den Toldlovgivning, vi have i Øjeblikket. Jeg siger, at et Firma, der har den gode Tro til sin egen Dygtighed, og som vil bringe de meget betydelige Ofre, som ere nødvendige for at sætte denne Industri i Gang, fortjener Støtte; et saadant Firma skal man ikke slaa Haanden af, men man skal være glad ved, at en saadan Virksomhed kan vokse op her i Landet. Nu er der ingen som helst Tvivl om, at Frichs Efterfølgere i Fjor vilde have faaet Leverancen af de 6 Lokomotiver, hvis de kun havde haft at kæmpe med en ærlig og loyal Konkurrence. Hvis man gennemgaar de Tilbud, som indkom, var Frichs Efterfølgeres 1,000 Kr. under Gennemsnittet af Priserne fra Udlandet. Men saa kom der to Firmaer, et belgisk og et tysk, der satte Prisen saa langt ned, at intet hæderligt Firma kunde inlade sig paa at levere til den Pris. Den ærede Ordfører hørte ogsaa i Dag sammen med mig ude paa Statsbaneværkstederne af Lederen derude, at det belgiske Firma, som fik Leverancen i Fjor, har sat 3,000 Kr. til paa hvert Lokomotiv. Men det kan være klogt handlet af Udlandet i et saadant Øjeblik som i Fjor, hvor de saa, at der var lige ved at opdukke en dansk Lokomotivfabrik, at sige til sig selv: Nu gælder det om at kvæle den i Fødselen, saa at den ikke for nogen Pris faar Lov til at komme frem. Den blev derfor slaaet ned i Fjor, ikke ved hæderlig almindelig Konkurrence, men ved den Smudskonkurrence, som disse udenlandske Fabrikker gjorde sig skyldige i.

Naar man fører en saadan Kræmmerpolitik, hvor det gælder om at gribe enhver Fordel, som i Øjeblikket tilbyder sig, saa kan man naturligvis sige, at man vil støtte disse udenlandske Fabrikker. Og det er den Politik, som den ærede Ordfører og hans Parti føre; de gribe enhver Fordel og ethvert Tilbud; selv om det er nok saa illoyalt, tage de mod det, idet de regne ud, at Staten lige i Øjeblikket kan tjene saa og saa mange Penge. Men hvis man havde

et lidt større og videre Syn paa denne Sag, tror jeg, man maatte indrømme, at Fler-tallet i Fjor handlede meget uklogt ved ikke at støtte denne Fabrik, der selv vilde bringe saa store Ofre og risikere saa meget for at sætte Sagen i Gang. Det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) paaviste meget rigtigt, at Staten i sin Tid har støttet Fabrikken „Scandia“ i Randers, saaledes at den kunde komme i Gang, og jeg tror neppe, at Staten nogen Sinde har haft saa gode Renter af sine Penge, som den har faaet af den Støtte, den har ydet „Scandia“, „Scandia“ har i Løbet af 16 Aar gavnet den danske Statskasse for 1,148,000 Kr., saameget vare vi komne til at betale til Udlandet, hvis „Scandia“ ikke havde været, og i Virkeligheden er Tallet meget højere, thi enhver kan dog forstaa, at hvis „Scandia“ ikke havde eksisteret, havde Udlandets Licitationsstilbud været betydelig højere, end Tilfældet har været, saaledes at Staten var kommen til at betale maaske 2 à 3 Mill. Kr. mere for det rullende Materiel, som „Scandia“ har leveret i Løbet af de 16 Aar. Derfor var jeg i Fjor villig til at støtte det danske Firma og lade det faa denne Leverance for det Tilbud, det gjorde. Jeg vilde betragte denne Støtte som en Etableringsudgift, altsaa en Støtte, vi vilde give Firmaet til at etablere en Fabrik, til at komme i Gang; for øvrigt maatte det være denne Fabriks Sag at klare sig i Fremtiden, og det var det, Fabrikanterne mente, at de kunde, naar først de fik Lov til at komme i Gang; men da de saa skulde slaas med en saa illoyal Konkurrence som den omtalte, var det haabløst for Fabrikken at tænke paa at begynde. De sydfynske Jernbaner have givet et smukt Eksempel til Efterfølgelse, og den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) siger saa: Hvorfor tager den danske Industri ikke denne Fabrikation op? Jeg vil sige: Det burde jo være Statsbanerne, der havde gjort, som de sydfynske Baner have gjort. Det vilde have været en Ære for Statsbaneledelsen, om den kunde være mødt frem med et saadant Eksempel, som vi nu se ovre fra de sydfynske Jernbaner. Statsbanerne med sine mange opslidte Lokomotiver kunde sikkert godt af saadanne to Lokomotiver bygge et lignende som det, de sydfynske Baner have, og det havde været Statsbanernes Pligt at give dette Eksempel, men desværre er det et privat Selskab, som her har vist den Vej, Statsbaneværkstederne selv burde være gaaede, og hvorved de kunde have sparet Statskassen for betydelige Beløb.

Jeg nævnedes for 400,000—500,000 Kr.